

Vzpomínky Jardy Pejčocha

Stárnu a blbnu. Anebo abych k sobě nebyl zas tak krutý (okolí to posoudí lépe) ... nepamatuji si. Vzhledem k tomu, co všechno člověk už zažil, je to možná někdy i lepší. Když přišel tenhle nápad uspořádat TENSTARÝSOFSEM, nadchlo mne to. Byla to totiž jedna z mých klíčových životních etap. Když jsme v puđu sebezáchovy doma redukovali knihovny, které nás hrozily zavalit, jediná sada historických papírových sborníků, kterou jsem ubránil, byl SOFSEM. A to i přes příkoří, které jsem každoročním podzimním zmizením od Martiny a našich čtyř dětí na dva týdny působil své rodině. Jednou to odneslo i sako, které mi z lásky ušila a po mém odjezdu do Tater zase rozstříhala na kousky.

Kromě přívalu informací, tvrdého režimu a třesu před první vlastní Velkou přednáškou (Chairman Bořek Melichar mne uklidňoval, že přede mnou jsou akorát hlávky zelí), víkendové turistiky a kulturních úletů mimo realitu si nejvíce pamatuji Antisofsem. Takový ohňostroj kreativity se jen tak jinde nekonal. Když jsem začal zpytovat paměť, jestli bych nedal dohromady nějaký zážitek a nepopsal ho podobně jako Michal v úvodním dopisu, seznal jsem, že to nedám. Nicméně jsem se při čtení Michalova vyprávění o Sunaru řezal smíchy jako tenkrát.

Myslím, že zde mohu jmenovat Karla Vavrušku celým jménem - byl to vskutku skvělý člověk a je škoda, že naše setkání skoro přesně o rok nestíhá. Přestože se za celou dobu, co jsem ho znal, moc nezměnil - příčinlivý a obětavý chlapík, který rád pomohl s kdečím (a přitom pořád rád a dobře mluvil anglicky) - změnili jsme se asi my. V současné době čelindží, fórkástů, revjů, oferingů a mítingů je hjúlit phekrd kvajt dejly byznys.

Moc se na všechny těším.

Jarda